

uitoefening van het restaurantbedrijf ook bij de ervaring in het cateringbedrijf wordt tegengeworpen, dan wel — indien dat niet het geval is — verzoeker in de gelegenheid te stellen nadere informatie te verstrekken over diens betrokkenheid bij de activiteiten van 'Diner Mobile Catering', indien verweerder niet overtuigd was van de relevantie van verzoekers ervaring op dit punt.

De conclusie is dat het oordeel van verweerder dat niet is gebleken dat verzoeker een vakbekwaamheid bezit, die gelijkgesteld kan worden met de vakbekwaamheid, die uit het voldoen aan de daaromtrent bij artikel 6 gestelde voorwaarden blijkt, niet steunt op een voldoende draagkrachtige motivering. Het bestreden besluit komt derhalve, wegens strijd met het desbetreffende in het algemeen rechtsbewustzijn levende beginsel van behoorlijk bestuur in aanmerking voor vernietiging op de grond neergelegd in artikel 5, aanhef en onder d, van de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie, met bepaling, als na te melden.

6 BESLISSING

Het College:

— vernietigt het besluit van verweerder van 16 oktober 1992, nr. 41020445;

— draagt verweerder op om opnieuw op het bezwaarschrift van verzoeker te beslissen, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen; en

— gelast dat verweerder aan verzoeker het door hem gestorte griffierecht ad f 150,— (eenhonderdvijftig gulden) vergoedt.

No. 57

CBB 8 augustus 1993, no. 92/1965/106/203
(mrs. Tjin, Verwayen, Lourens).

Termijnoverschrijding; verschoonbaarheid; bijzondere omstandigheden.

Op voet van artikel 10 van de Wet Vermeend/Moor is in artikel 8 van de Uitvoeringsregeling bevordering arbeidsinpassing bepaald, dat verzoeken tot vrijstelling van werkgeverspremies bij het aannemen van een langdurig werkloze, bij het arbeidsbureau dienen te worden ingediend binnen twee maanden na aanvang van de desbetreffende arbeidsovereenkomst. In casu is deze termijn met 15 dagen overschreden. Artikel 8 Uitvoeringsregeling is niet in strijd met enige hogere wetsbepaling. In het licht van de doelstelling van de Wet Vermeend/Moor is het hanteren van een termijn passend omdat aldus (tevens) wordt voorkomen dat de vrijstellingsregeling wordt toegepast in gevallen waarbij een arbeidsovereenkomst ook zonder door de Wet voorziene aanmoediging tot stand is gekomen. Evenmin is de eis dat reeds binnen twee maanden een verzoek moet worden ingediend onevenredig zwaar. In casu

zijn geen bijzondere omstandigheden aanwezig die de termijnoverschrijding verschoonbaar doen zijn. De stelling dat een arbeidsbureau bij de hantering van de Uitvoeringsregeling aanvankelijk in voorkomende gevallen van geringe termijnoverschrijding geen beletsel tot in behandeling nemen zag, kan verzoekster niet baten. De omstandigheid dat gegeven een veelheid van regionale organen een enkel orgaan of een kleine minderheid daarvan een soepeler beleid voert dan uit de Wet voortvloeit, geeft de justitabele geen aanspraak op toepassing van dat zelfde beleid. Verwerpt het beroep.

Wet Arbo art. 5; Wet ter bevordering van de werkgelegenheid voor werkzoekenden die zeer langdurig werkloos zijn (Wet Vermeend/Moor) art. 2, 4 en 10; Subsidierегeling bevordering arbeidsinpassing art. 3 lid 2; Uitvoeringsregeling bevordering arbeidsinpassing art. 8 lid 2 en 3.

UITSPRAAK IN DE ZAAK VAN:

de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Garsthagen Woninginrichting- en Textielde-tailhandel BV, te Dordrecht, verzoekster, gemachtigde: mr. J.P.M. van Zijl, tegen het Centraal Bestuur voor de Arbeidsvoorziening, te Rijswijk, verweerder, gemachtigde: A.F.C.J. Mosheuvel

1 HET VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Bij besluit van 30 september 1992 heeft verweerder het door verzoekster ingediende bezwaarschrift tegen het namens de Arbeidsvoorzieningsorganisatie genomen besluit van 12 september 1991 waarbij verzoeksters verzoek om toepassing van de Wet ter bevordering van de werkgelegenheid voor werkzoekenden die zeer langdurig werkloos zijn (Wet Vermeend/Moor; Stb. 1989, 346; hierna: de Wet), en om toepassing van de Subsidierегeling bevordering arbeidsinpassing (Stcrt. 1991, 17; hierna: de Subsidierегeling) niet in behandeling is genomen, ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft verzoekster bij een op 27 oktober 1992 ingekomen beroepschrift beroep doen instellen bij het College. Hierbij heeft zij kennelijk beoogd te vorderen dat het College het bestreden besluit vernietigt en bepaalt dat haar aanvraag alsnog dient te worden ingewilligd.

Bij schrijven van 5 februari 1993 heeft verweerder, onder overlegging van de op de zaak betrekking hebbende stukken, een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak behandeld ter terechtzitting van 23 juni 1993, alwaar verzoekster en verweerder hun standpunt bij monde van hun gemachtigden nader hebben toegelicht.

2 DE VASTSTAANDE FEITEN

Op grond van de stukken van het geding en het verhandelde ter terechtzitting zijn de volgende feiten

voor het College komen vast te staan.

— Verzoekster heeft met ingang van 1 mei 1991 B.W.G. van Loon die sinds 19 januari 1987 bij het gewestelijk arbeidsbureau te Dordrecht (hierna: het arbeidsbureau) stond ingeschreven als werkloos werkzoekende, in vaste dienst genomen. Van Loon heeft zich op 16 mei 1991 laten uitschrijven bij het arbeidsbureau.

— Bij brief van 15 juli 1991 heeft het kantoor dat de administratie van verzoekster verzorgt, het arbeidsbureau te Dordrecht verzocht te bevestigen dat Van Loon langdurig werkloos is geweest en in dat geval een verklaring te verstrekken als bedoeld in artikel 4 van de Wet.

— Op 22 juli 1991 is van de zijde van het arbeidsbureau telefonisch aan het administratiekantoor meegedeeld dat een aanvraag voor toepassing van de Wet in dit geval vóór 1 juli 1991 had moeten zijn ingediend.

— Na een briefwisseling tussen het administratiekantoor en arbeidsbureau heeft verzoekster met gebruikmaking van het daarvoor bestemde formulier, gedagtekend 15 juli/12 augustus 1991, verzocht om toepassing van de Wet en de Subsidieregeling. Dit formulier is door het arbeidsbureau ontvangen op 13 augustus 1991.

— Bij besluit van 16 augustus 1991 heeft het Regionaal Bestuur voor de Arbeidsvoorziening van de regio Drechtsteden verzoekster meegedeeld dat haar aanvraag niet in behandeling wordt genomen.

— Verzoekster heeft tegen dit besluit bij verzoekschrift van 12 september 1991 beroep ingesteld bij het College, welk verzoekschrift door verweerder is aangemerkt als bezwaarschrift en waarop hij heeft beslist bij het thans bestreden besluit van 30 september 1992.

3 HET BESTREDEN BESLUIT

Verweerder heeft de door verzoekster gemaakte bezwaren ongegrond verklaard op grond van de volgende overwegingen.

'dat ingevolge artikel 8, tweede lid van de Uitvoeringsregeling verzoeker de directeur schriftelijk, onder overlegging van een afschrift van de arbeidsovereenkomst, zo spoedig mogelijk, doch in elk geval binnen twee maanden na de dag van aanvang van de arbeidsovereenkomst met de werkloze, moet verzoeken de verklaring, vereist voor toepassing van de vrijstelling, bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wet, te verstrekken;

dat ingevolge het derde lid een verzoek, als bedoeld in het tweede lid, ingediend na de in dat lid genoemde periode, niet in behandeling wordt genomen;

dat verzoeker de arbeidsovereenkomst met de heer Van Loon is aangegaan met ingang van 1 mei 1991, en het aanvraagformulier van de verklaring en de subsidie ten behoeve van training en begeleiding eerst heeft ingediend op 13 augustus 1991;

dat aan verzoeker kan worden toegegeven dat diens brief van 15 juli 1991 kan worden gelezen als een verzoek om toepassing van de Wet en de Subsidieregeling, en niet slechts als een verzoek om toezending van een aanvraagformulier;

dat het Arbeidsbureau Dordrecht evenwel eerst na ontvangst

van het aanvraagformulier op 13 augustus 1991 beschikte over voldoende informatie om op het verzoek te kunnen beslissen;

dat dit te meer van belang is, nu de arbeidsovereenkomst tussen verzoeker en de heer Van Loon buiten medeweten van het Arbeidsbureau tot stand is gekomen, en het Arbeidsbureau derhalve niet uit anderen hoofde van de mogelijkheden tot toepassing van de Wet op de hoogte had kunnen zijn;

dat echter, wat er ook zij van de volledigheid van de aanvraag van 15 juli 1991, ook deze datum niet valt binnen de periode, waarbinnen de aanvraag ingevolge artikel 8, tweede lid, van de Uitvoeringsregeling had moeten worden ingediend;

dat de bepaling van artikel 8, tweede lid, van de Uitvoeringsregeling beoogt te bewerkstelligen, dat de administratieve verwerking van verzoeken om toepassing van de Wet Vermeend/Moor vóór of binnen korte tijd na de feitelijke indienstreding van de langdurig werkloze kan geschieden; dat hiermee tevens het belang wordt gediend van de toevoegde bedrijfsvereniging en de Rijksbelastingdienst, om vóór of binnen korte tijd na de feitelijke indienstreding ermee bekend te zijn, of met betrekking tot een bepaalde dienstbetrekking sprake is van een vrijstelling van de verplichting tot het betalen van het werkgeversaandeel in de sociale verzekeringspremies en de betaling van de overhevelingstoelag ten behoeve van de premies volksverzekeringen, om dusdoende de administratieve belasting, die de vrijstelling voor die instanties met zich meebrengt, tot een minimum te beperken;

dat om deze reden aan de termijn van artikel 8, tweede lid, van de Uitvoeringsregeling strikt de hand dient te worden gehouden;

dat dan ook met name in een geval als het onderhavige, waarin de termijnoverschrijding enkel het gevolg was van de onachtzaamheid van verzoeker, niet kan worden geoordeeld dat de afwijzing van het verzoek om toepassing van de Wet Vermeend/Moor zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard;

dat uit het voorgaande voortvloeit dat het beroep van verzoeker op de volgens hem door het Arbeidsbureau 's-Hertogenbosch in dezen gevolge handelwijze niet opgaat; dat immers een dergelijke handelwijze in strijd zou zijn met de letterlijke tekst en de duidelijk kenbare bedoeling van de Wet en de Uitvoeringsregeling;

dat van het Centraal Bestuur voor de Arbeidsvoorziening niet kan worden geveerd dat een dergelijke onjuiste handelwijze tot norm zou worden verheven.'

4 HET STANDPUNT VAN VERZOEKSTER

Verzoekster heeft aangevoerd dat als datum van haar aanvraag 15 juli 1991 moet gelden omdat zij bij brief van die datum om toepassing van de Wet heeft verzocht. Weliswaar is het formulier pas later ingediend doch op 15 juli 1991 had het arbeidsbureau reeds alle benodigde gegevens voorhanden. Er is derhalve sprake van een slechts geringe termijnoverschrijding. Daar komt bij dat verzoekster haar werknemer Van Loon in mei 1991 naar het arbeidsbureau heeft gestuurd om uit te zoeken of in verband met zijn indienstneming wellicht subsidie kon worden verkregen. Daar kreeg betrokkene te horen dat de

werkgever dit moest aanvragen. Een aanvraagformulier werd hem echter niet meegegeven. Evenmin werd geattendeerd op de aanvraagtermijn. Strikt vasthouden aan de regel dat een aanvraag binnen twee maanden na de aanvang van de arbeidsovereenkomst met de werkloze moet worden ingediend, getuigt onder deze omstandigheden van een starre opstelling. Navrant is dat verweerder zich zelf wel een termijnoverschrijding heeft gepermitteerd, namelijk bij het nemen van de beslissing op het bezwaarschrift.

Bij navraag is verzoekster gebleken dat het arbeidsbureau te 's-Hertogenbosch in dit soort gevallen een soepeler en meer op de omstandigheden van de werkgevers in het midden- en kleinbedrijf afgestemde gedragslijn volgt.

In het onderhavige geval is aan het doel van de Wet voldaan; verzoekster heeft een langdurig werkloze aan werk geholpen en de aanvraag is niet zo laat ingediend dat de inwilliging daarvan verwerkingsproblemen zou hebben meegebracht voor de bedrijfsvereniging en de belastingdienst.

5 DE BEOORDELING VAN HET GESCHIL

De Wet strekt ertoe, blijkens zijn considerans, een regeling in te voeren ter bevordering van de werkgelegenheid voor werkzoekenden die zeer langdurig werkloos zijn.

Daartoe voorziet de Wet in hoofdstuk II in een regeling waarbij onder bepaalde voorwaarden en beperkingen aan de werkgever die een arbeidsovereenkomst aangaat met een langdurig werkloze, gedurende een bepaalde termijn vrijstelling wordt verleend van de verplichting tot het betalen van de in de Wet nader aangegeven werkgeverspremies.

Voorts is in hoofdstuk III van de Wet voorzien in de mogelijkheid van een subsidie aan de werkgever als hiervoor bedoeld ter tegemoetkoming in de kosten van training en begeleiding van de betrokken werknemer.

Ingevolge artikel 4 van de Wet is voor de toepassing van de hiervoor bedoelde vrijstelling een verklaring vereist van de Arbeidsvoorzieningsorganisatie, inhoudende dat de vrijstelling van toepassing is.

Ingevolge artikel 10 van de Wet kan de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid nadere regelen stellen ter bevordering van een goede uitvoering van de Wet.

Bij besluit van 24 juni 1989, Stcrt. 147, heeft genoemde minister, mede gelet op artikel 10 van de Wet, de Uitvoeringsregeling bevordering arbeidsinpassing (hierna: de Uitvoeringsregeling) vastgesteld. Ingevolge artikel 8, tweede lid, van deze regeling, zoals geldend ten tijde van de indiening van de onderhavige aanvraag, moet een verzoek om de hiervoor bedoelde verklaring zo spoedig mogelijk, doch in elk geval binnen twee maanden na de dag van aanvang van de betrokken arbeidsovereenkomst worden ingediend bij de Arbeidsvoorzieningsorganisatie.

Ingevolge het derde lid van genoemd artikel wordt een verzoek, ingediend na genoemde periode van twee maanden, niet in behandeling genomen.

Niet in geschil is dat verzoekster bij het doen van haar verzoek om een verklaring als hier in geding de in artikel 8, tweede lid, voornoemd, gestelde termijn met tenminste 15 dagen heeft overschreden.

Verweerder was derhalve, ingevolge het bepaalde bij artikel 8, derde lid, van de Uitvoeringsregeling, in beginsel gehouden het onderhavige verzoek buiten behandeling te laten.

Het College ziet geen plaats voor het oordeel dat het bepaalde bij artikel 8, tweede en derde lid, van de Uitvoeringsregeling in strijd is met de Wet of met enige andere rechtsregel van hogere orde.

Mede gelet op de doelstelling van de Wet, zoals hiervoor weergegeven, vallen bepalingen, neergelegd in artikel 8, tweede lid, waarbij tevens in een aantal gevallen wordt voorkomen dat de vrijstellingsregeling wordt toegepast in situaties waarin de door de Wet beoogde arbeidsovereenkomst reeds is aangegaan ook zonder dat daarvoor de in de Wet voorziene aanmoediging nodig was, zeer wel als een regeling ter bevordering van een goede uitvoering van de Wet, als bedoeld in artikel 10 van de Wet, te beschouwen.

Ook overigens valt niet in te zien dat de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid de meergevoemde bepalingen niet in redelijkheid, in aanmerking genomen de belangen die hem ten tijde van de totstandkoming van de regeling bekend waren of behoorden te zijn, waaronder de belangen van verzoekster, bij afweging van alle betrokken belangen tot de vaststelling van deze bepalingen is kunnen komen.

Verzoekster heeft, behoudens het feit dat zij onbekend was met de geldende aanvraagtermijn, niets aangevoerd dat er op zou wijzen dat het binnen twee maanden na de aanvangsdatum van de arbeidsovereenkomst moeten indienen van een aanvraag een onevenredig zware eis is voor een ondernemer in de sector van het midden- en kleinbedrijf. Indien de aanvraagtermijn zo lang zou moeten zijn dat onbekendheid met de Wet en de Uitvoeringsregeling de ondernemer niet kan opbreken, zou in feite geen termijn kunnen worden gesteld, hetgeen de in het bestreden besluit geschetste praktische bezwaren in de sfeer van de uitvoerbaarheid zou oproepen.

Zoals het College reeds in een eerdere zaak heeft overwogen (uitspraak van 9 juni 1992, nr. 91/2096/106/213), verzet het bepaalde in artikel 8, derde lid, van de Uitvoeringsregeling zich er niet tegen dat, onder bijzondere omstandigheden, een termijnoverschrijding verschoonbaar geacht kan worden en alsdan aan de aanvrager niet kan worden tegengeworpen.

Hetgeen verzoekster heeft aangevoerd kan echter niet leiden tot het oordeel dat de termijnoverschrijding haar niet kan worden tegengeworpen. Bijzondere omstandigheden die haar zouden hebben verhinderd de aanvraag vóór 1 juli 1991 in te dienen, zijn door haar niet gesteld. Voorts is niet komen vast te staan dat toen de betrokken werknemer medio mei 1991 het arbeidsbureau bezocht om te melden dat hij niet langer werkzoekend was, deze tevens, zoals door verzoekster is gesteld, daar informatie heeft

gevraagd over een eventuele mogelijkheid van subsidie ten behoeve van zijn werkgeefster. Zou verzoeksters bewering op dit punt juist zijn, dan zou haar overigens kunnen worden aangerekend dat zij niet prompt heeft gehandeld overeenkomstig de boodschap die de werknemer meekreeg van het arbeidsbureau.

Ter terechtzitting heeft de gemachtigde van verweerder op basis van inmiddels ingewonnen informatie bij het arbeidsbureau te 's-Hertogenbosch bevestigd dat dit arbeidsbureau aanvankelijk het beleid voerde dat in voorkomende gevallen genoeg werd genomen met een geringe overschrijding van de aanvraagtermijn. Binnen de arbeidsvoorzieningsorganisatie was, aldus deze gemachtigde, dit echter zeker niet het algemene beeld.

Het College overweegt hieromtrent dat indien temidden van een veelheid van regionale organen van de Arbeidsvoorzieningsorganisatie een enkel orgaan of een kleine minderheid een beleid voert dat soepeler is dan uit de van toepassing zijnde regeling voortvloeit, zulks de justitiabele geen aanspraak op toepassing van datzelfde beleid verschaft jegens één van de andere regionale organen of — verderop in de keten van besluitvorming — jegens het centraal bestuur van de arbeidsvoorzieningsorganisatie.

Het vorenstaande leidt het College tot de conclusie dat verweerder bij het bestreden besluit terecht het besluit om de aanvraag van verzoekster voor een verklaring als bedoeld in artikel 4 van de Wet niet in behandeling te nemen, heeft bevestigd.

Ingevolge artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Subsidieregeling wordt de subsidie slechts toegekend ten aanzien van de werkloze ten behoeve van wie een verklaring op grond van artikel 4, eerste lid, van de Wet is verstrekt. Nu in het onderhavige geval laatstbedoelde verklaring niet is verstrekt, kon verzoekster geen aanspraak maken op toekenning van de door haar gevraagde subsidie.

Nu niet is gebleken dat het bestreden besluit in aanmerking komt voor vernietiging op een der in artikel 5 van de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie genoemde gronden, moet het beroep worden verworpen.

6 DE BESLISSING

Het College verwerpt het beroep.

Noot

Als termijnen hard zijn bedoeld dienen ze dienovereenkomstig te worden toegepast. In casu zijn de termijnen in zoverre hard bedoeld, dat het niet aanhouden daarvan zou kunnen leiden tot vrijstellingen in situaties waar een arbeidsovereenkomst ook zonder de prikkel van premievrijstelling wel tot stand zou zijn gekomen. Het College stelt vast dat de termijnstelling uit de Uitvoeringsregeling in dat opzicht goed strookt met de bedoeling van de wet. De eis dat binnen twee maanden een aanvraag moet worden ingediend is daarbij — volgens het College —

— evenmin onevenredig zwaar. De Uitvoeringsregeling is aldus een rechtens aanvaardbaar vertrekpunt. Tegelijkertijd ziet het College de noodzaak om na te gaan of er in casu sprake is van verschoonbare termijnoverschrijding. Ongerechtvaardigde benadeling door de termijnstelling moet immers worden voorkomen. Met het oog daarop onderzoekt het College of er bijzondere omstandigheden in het geding zijn die de termijnoverschrijding in casu 'billijken'. Daarvan is echter geen sprake. Belangrijk is daarbij de afweging van het College inzake het beleid dat enige tijd is gevoerd door één der bureaus voor de arbeidsvoorziening. Het feit dat het hier gaat om een enkel bureau dat aanvankelijk een coulanter beleid hanteerde is volgens het College geen omstandigheid waar verzoekster zich in casu op kan beroepen. In de overweging terzake klinkt door, dat zelfs als sprake is van een structureel coulanter beleid van een enkel bureau, temidden van een veelheid van andere bureaus, zulks verzoekster niet mag baten. Ik deel die opvatting. De aard van de regeling laat immers toe dat naar gelang de plaatselijke omstandigheden of de aard van de dienstverlening door de organen voor de arbeidsvoorziening, wordt gezocht naar een optimale, doelconforme toepassing van de regeling. Gelijk er bij verzoekers sprake kan zijn van bijzondere omstandigheden, zo kan zulks — althans ten faveure van potentiële verzoekers — ook het geval zijn bij één of enkele uitvoeringsinstanties. Mits het hier gaat om geringe afwijkingen in enkele gevallen en er overigens per bureau helderheid bestaat over het gehanteerde beleid (eventueel met beleidsregels) wordt naar mijn smaak de rechtszekerheid noch de rechtsgelijkheid aangetast.

MAH

No. 58

Voorzitter CBB 12 augustus 1993, no. 93/0552/068-203 (mr. De Gooijer).

Vergunning; persoon- en inrichting gebonden karakter; overdraagbaarheid; verzoek om overschrijving terecht aangemerkt als aanvraag nieuwe vergunning; beleidswijziging; bekendmaking.

Verweerder heeft verzoek om overschrijving vergunning aangemerkt als aanvraag nieuwe vergunning. Volgens de voorzitter terecht. Daartoe overweegt hij dat de Wet niet in de mogelijkheid voorziet tot wijziging van tenaamstelling van een aanwezigheidsvergunning. het standpunt van verweerder dat een aanwezigheidsvergunning inrichting- en persoonsgebonden is en als zodanig niet overdraagbaar, is in overeenstemming met de tekst van de wet en de kennelijke bedoeling van de wetgever zoals die is neergelegd in de memorie van antwoord ter toelichting op artikel 30e van de wet. Beleidswijziging, Voldoende kenbaar. Afwijzing